REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XXXVI - lipanj 2013.

Rasni rat – neizbježna budućnost

Konzervativni promašaj

Ekonomska politika nacionalsocijalističke Njemačke, dio 2.

Visi naci-rasistički fašist? Pričekaj još malo

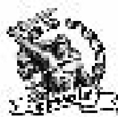
Ovaj članak nije poziv na nasilje, kako bi neki mogli pomisliti, jer obično ulično nasilje ne vodi ničemu i uvelike je kontraproduktivno. Ovaj članak je predviđanje, upozorenje i poziv na buđenje zbog onoga što bi se vrlo vjerojatno moglo dogoditi u skorijoj budućnosti, na tlu Europe.

Europa, iako još nije potpuno potopljena, možda više nikad neće izgledati isto. Masovna imigracija, koja traje već godinama, postupno ali sigurno, uz generacije onih koji su se već kao stranci rodili na europskom tlu, dobrano je nagrizla sami temelj bijele rase na starom kontinentu.

Sve je veće nezadovoljstvo Europljana, a pored nezadovoljstva, stvara se sve više otvorenog otpora prema onome što se s pravom može nazvati ne-bjelačka invazija. Mnogi mediji još uvijek pokušavaju prikriti probleme imigracije koji su toliko očiti; čak štoviše, neki pokušavaju još uvijek promovirati imigraciju kao nešto pozitivno, navodeći javnost na obmanjujuću pomisao da su imigranti korisni za gospodarstvo ili pak da donose neku novu zanimljivu i egzotičnu kulturu.

Međutim, nikakve lijepe riječi ne mogu prikriti smrad koji ne-bjelačka imigracija ostavlja za sobom gdje god da se pojavi. Priče koje se plasiraju o pojedincima koji su se tobože „uklopili“ se tako i smisleno koriste, kako bi se djelovalo na psihu naivnih i lakovjernih, koji iz toga vide kako se doista ovi „sirotani“ mogu integrirati u naše društvo i preko noći postati „Europljani“ jer uče naše jezike, kuhaju, rade sitne poslove, koje „domaći ljudi ne žele raditi“ iz jednostavnog razloga – jer su potplaćeni robovi, itd.

Pojedinac se možda još i može uklopiti, ali to što ima azil, putovnicu ili čak državljanstvo, još uvijek ga ne čini Europljaninom, jer Europljaninom se

postaje rođenjem, nasljeđem, odgojem, tradicijama, kulturom i svim onim što niti jedan imigrant nikada neće imati, pa čak niti za tisuće godina boravka na europskom tlu.

Biološki usađene razlike su jednostavno nepremostive, a jedini cilj raznih rasnih izdajica i njihovih nadređenih židova je očito stvaranje većinski mongrelizirane neinteligentne rase kojom će moći mirno vladati i upravljati, a što bi u konačnici zapravo moglo dovesti do potpune katastrofe čitavog čovječanstva.

Nesposobnost crnačkih i drugih tamnoputih naroda toliko je očita da su čak i masovni mediji ipak prisiljeni pisati o tome. Ipak, stvarni uzroci prikrivaju se kako se ne bi stvorilo ozračje prevelike napetosti i kako bi političke elite zadržale svoje glasove iako je već jasno da su brojni izbori odavno namješteni i da nitko ne može garantirati poštenost glasanja u „demokratskom" sustavu koji je sve, samo ne „demokratski," a još manje pošten.

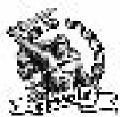
Uslijed čitavog razvoja događaja koji nisu isključivo povezani samo s demokracijom, ona manjina koja još uvijek održava stabilnost i ima čvrstinu, odlučnost i voljna je pružiti otpor, neminovno će taj otpor početi iskazivati umjesto riječima – djelom.

O rasnim, nacionalnim, društvenim i inim problemima napisane su tone tekstova, opjevano je more pjesama, promarširano stotine ulica i odsluženo na tisuće kazni. Ipak, vidljivo je da se riječima, dogovorima, pregovorima i sličnim metodama ne uspijeva osigurati normalan život, odnosno život u normalnim uvjetima, jer razum nije pojam koji spada u „vrijednosti" modernog svijeta – on se uporno ignorira s najviših instanci naniže.

Kao jedini odgovor na čitavu situaciju tako ostaje otvoreni rat. Rat, koji ovoga puta neće biti temeljen na vjerskim, nacionalnim ili jezičnim razlikama, već rat temeljen na biološki utemeljenim rasnim, moralnim i kulturološkim razlikama.

Neizbježan je to odgovor na desetljeća, može se reći i stoljeća, tiranije, represije, obmanjivanja, zavaravanja, pljačke, silovanja, ubijanja, kriminal, getoizaciju,

premlaćivanja i opću anti-bjelačku atmosferu u Europi, koja bijela više odavno nije i gdje domaći čovjek odavno više ne gospodari svojim domom.

Rat sasvim sigurno nije ono što svatko želi, jer rat nosi sa sobom neizbježno velika razaranja i žrtve na svim sukobljenim stranama. Zapravo, normalna osoba bi ga izbjegla pod svaku cijenu, u normalnim uvjetima. Međutim, normalni uvjeti više ne postoje i kao jedino rješenje na vidiku ostaje pravi rat, ulični otvoreni sukob s jedinim i jasnim ciljem – omogućavanjem normalnog života; života, koji je uništen predajom naših domovina i naroda u ruke bezobzirnih tirana i manipulatora kojima ljudski život zapravo više ništa ne znači.

RAHOWA! – pozdrav koji je danas među rasnim lojalistima itekako poznat i označava Sveti rasni rat, nije promocija rata iz nekakve zabave. Rat je igra samo za manijake, mentalno poremećene sadiste te pokvarene i bezdušne profitere koji se bogate na žrtvama onih koji su spremni i odlučni preživjeti tiraniju. Rat za nas predstavlja otpor smrtnoj prijetnji, pa iako bi ga željeli izbjeći, on bi mogao u konačnici postati doslovce jedini način za očuvanje naše rase i naših naroda.

Autor: Velimor

Samo za probranu ekipu i one... s "penisom"

Stormfront

Konzervativizam se danas učestalo spominje kao svojevrstan otpor užasavajućim promjenama koje su zadesile bjelačko društvo. On se tretira kao „desničarski“ odgovor na „ljevičarske“ napade. Međutim, takav otpor je uzaludan.

Kako vrijeme odmiče, postaje sve jasnije da mlake metode i ustajale ideje konzervativaca ne daju nikakve rezultate u borbi na život i smrt, u kojoj se trenutno nalazimo. Konzervativne ideje ne mogu pobijediti jer je neprijatelj kojemu se suprotstavlja revolucionaran i svim sredstvima vodi tu revoluciju. Prednost uvijek leži na strani onoga tko je spreman zauzeti napadački položaj, a ne obrambeni.

Napadački stav ne odnosi se isključivo na taktiku koliko na strategiju. Konzervativci mogu izvesti niz oštrih protunapada, ali gledano dugoročno, takvi će u konačnici doživjeti težak poraz od strane revolucionarne ideje.

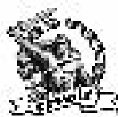
Ciljevi konzervativaca ustajali su jer oni uporno pokušavaju zaštititi ili, u krajnjoj liniji, vratiti ono što su donedavno imali. Cilj revolucionara je uvijek radikalno to preokrenuti, kako bi postojeće nadomjestili nečim drugačijim.

Konzervativni mediji često govore o potrebi zaustavljanja zločina na ulicama, o gospodarskom i političkom kriminalu, o širenju pornografije i narkotika, ali nikad se ne usude otvoreno pričati o točnim dubljim uzrocima tih događaja. Neprijatelj je „uvijek netko drugi,“ što je nama u Hrvatskoj, ali i širem dijelu ovog kraja Europe, dobro poznata stvar. Strah od prozivki zbog „rasizma,“ „diskriminacije“ i „netolerancije“ očigledno je jači od istine o kojoj neki i dalje šute. „Jednakost“ i „tolerancija“ zapravo su se u neke od tih osoba također uvukli.

Promašaj konzervativne misli leži u tome da će on reagirati na nove napade ekstremnih marksista, liberala i ostalih duševnih bolesnika, ali će jednako tako, čim napad završi, zapasti ponovno u stanje hibernacije, uz eventualno re-grupiranje i postavljanje novih linija obrane. Međutim, vidljivo je da ova taktika nema nikakvu budućnost, jer će se na kraju završiti padom, čak štoviše, potpunim nokautom konzervativaca.

U društvu u kojem živimo, posebno se može vidjeti taj uspjeh moralnih degenerika, koji su se svojim bolesnim idejama uspjeli podići na visoke razine, pa danas na naš vlastiti račun i dalje šire svoje boleštine i truju naše društvo. Revolucionari su tako praktički postali vladari, jer je njihova vladavina već poduže u prednosti nad konzervativnom propalom ideologijom.

Primjer toga se može vidjeti u Europi, ali i u nas, gdje moralni degenerici na primjer zahtijevaju prisilnu rasnu integraciju imigranata u društvo, čemu se konzervativci mlako opiru plačući o tome

kao se treba očuvati mir na ulicama, kako društvu ne treba porast kriminala, itd. Nakon nekog vremena, bolesnici ostvaruju možda polovicu svojih zahtijeva, a konzervativci gube polovicu onoga što su željeli očuvati.

Problem leži u tome što konzervativci novi status s vremenom prihvaćaju kao nešto normalno, „jer to je nešto što je oduvijek tu," a zatim se pripremaju za nove napade, braneći novo stanje kao da je riječ o staroj poziciji, a rezultat pri idućem napadu ponovno ide u korist bolesnika – sve dok konzervativna misao potpuno ne bude potučena.

Marksistički bolesnici imaju krajnje neprirodne i bolesne ideje koje ruše svaki oblik zdravog društva. Međutim, razlog njihovog pobjeđivanja nije nekakva „usađena" poremećenost većine ljudi, niti to što u svojim rukama imaju medije – razlog njihovog pobjeđivanja leži u činjenici da su ujedinjeni, da su ustrajni u svom naumu, da neprestano vode bitku na revolucionaran način i da u svojim bolesnim umovima vide pobjedu, dok na suprotnoj strani stoji mlitavost.

Koje je to borbeno načelo konzervativne misli, koje bi trebalo promijeniti tijek bitke, što bi motiviralo ljude na borbu? Konzervativci se povlače sve većom brzinom posljednjih desetljeća, da praktički više nemaju u svom vidiku ono mjesto na kojem su stajali i koje se trude obraniti.

Prije mnogo godina, praktički stotinu, osobe poput Madisona Granta i Lothropa Stoddarda, bile su glasnogovornici konzervativne misli, ali s naglaskom na rasu. Svojim aktivnim i oštrim napadačkim pristupom branili su rasni identitet održavajući striktnu odvojenost među rasama, usvajajući zdrave kontrole imigracije i primjenu eugenike kako bi riješili probleme kvalitete stanovništva. Za današnje moderne konzervativce, ideja rase je – rasistička, čak štoviše, „radikalna," dok je eugenika tema praktički identična tzv. „rodnoj ideologiji."

Da bi se srušilo bolesno marksističko učenje, da bi se nadvladala ta ideologija i njena pobjeda, potrebna je kreativna ideja, vjerovanje u pobjedu, fanatična upornost i uvjerenost u opravdano korištenje svim mogućih oruđa kojima se može uspostaviti pobjeda nad degeneričnim svjetonazorom. Ukratko, mi trebamo postati revolucionari!

Jedino nova revolucionarna sila, uz odlučnost i duhovnu snagu koju konzervativizam nema, može nadjačati postojeći režim. Nova sila u svojoj osnovi mora imati osnovne vrijednosti rase, kao i poznavanje njenog istinskog značaja. Rasa je preduvjet svega što je bijeli čovjek ostvario i osvojio, a ona mora biti i preduvjet političkih ciljeva Europe.

Autor: Mogila

· 4 DIMENZIJE ZDRAVOG ŽIVOTA ·

BIJELI

BEZ KRIVNJE, BEZ ISPRIKE.

Slijedi drugi dio knjižice pod nazivom Njemačka gospodarska politika, autora Wilhelma Bauera. Nećemo vas previše opterećivati komentarima, već tekst pomno pročitajte, proučite i kritički sagledajte. Poželjno je svakako, da se oni zainteresirani dublje upoznaju s ovim dijelom nacionalsocijalističke politike, jer, kao što smo već rekli, mnogi njeni dijelovi primjenjivi su i u današnja vremena.

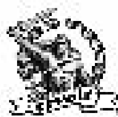
Regulacija ponude radne snage

Kada je tijekom proteklih nekoliko godina nezaposlenost nestala u Njemačkoj i pretvorila se u sve veću nestašicu radne snage, za vladu je bilo nemoguće to pasivno promatrati, jer je inače postojala mogućnost da bi neke grane industrije bile prisiljene ograničiti svoju proizvodnju. Tako je država morala regulirati ponudu radne snage i raspodjelu rada među raznim granama. Rezerve radne snage danas u Njemačkoj mogu biti osigurane zapošljavanjem dodatne ženske radne snage, kasnijim umirovljenjem i zapošljavanjem suvišnih nezavisnih radnika kao nadničara u industriji. No, te rezerve su relativno male tako da je pitanje kako povećati učinkovitost rada.

Međutim, problem nije samo u zapošljavanju više ljudi, već zapošljavanje ljudi u industriji gdje su najpotrebniji. Stoga je bilo potrebno pobrinuti se da u određenim granama industrije ne bude smanjenja ponude radne snage. Nedavno je donesen zakon koji svaku promjenu u zapošljavanju čini ovisnom o odobrenju ureda za zapošljavanje. Ovaj zakon primjenjuje se na slijedeće grane industrije: poljoprivreda, šumarstvo, rudarstvo (osim ugljenokopa), kemijska industrija, građevinska industrija, industrija građevinskog materija i metalna industrija. Time se njemačka vlada nada da će u ovim važnim granama biti pokrivene posebno hitne potrebe države.

Povećanje proizvodnje

Ako će te me pitati kakav uspjeh je postignut u pogledu regulacije proizvodnje, ne bi mogao učini bolje nego vam dati nekoliko brojki koje će vam pokazati opseg povećanja proizvodnje u Njemačkoj. Ukupna industrijska proizvodnja u Njemačkoj danas je 144% veća nego 1932. Čak je i vrhunac iz 1929. bio nadmašen još 1936., dok je danas proizvedeno oko 30% više dobara nego 1929. Proizvodnja kapitalnih dobara porasla je mnogo više od proizvodnje potrošnih dobara, što je sada četiri puta više nego 1932. i više od jedan i pol puta u odnosu na 1929.

Napredak na polju domaće proizvodnje sirovina bio je čak i veći. Proizvodnja željezne rude porasla je s prosječnih 843 000 tona u prva tri mjeseca 1938., na 1 226 000 tona za prva tri mjeseca 1939. To znači povećanje od 45%. Nadalje, tu je veliki napredak u domaćoj proizvodnji nafte. Godine 1938., proizvodnja prirodnog vlakna dosegla je 155 000 tona, u usporedbi s 5400 tona 1933. i 102 000 tona 1937.

Politika potrošnje

Veliki broj mjera regulacija proizvodnje, odnosno onih koji utječu na proizvodnju potrošnih dobara, također utječu na potrošnju. Kada je, na primjer, u interesu dovoljne opskrbe kruhom određeno da sve vrste kruha sadrže određenu količinu kukuruznog brašna, to osjeća svaki pojedini potrošač. (Usput, s obzirom na dobre žetve, ova mjera ukinuta je 1. listopada 1938.) Isto vrijedi i za promjene na području tekstila i svim drugim područjima gdje novi sintetički materijali dobivaju uporište.

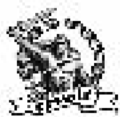
Ideja „regulacije potrošnje" je bez sumnje nešto potpuno novo za vas. U udžbenicima i priručnicima ekonomije ne može se naći ništa na ovu temu. Naravno, činjenica da, suprotno općem uvjerenju, čovjek ne može konzumirati ono što želi, stara je koliko i planine. Pa čak i danas u modernim gospodarskim sustavima, pojedinac je podvrgnut brojnim ograničenjima u svojoj potrošnji.

U srednjem vijeku postojale su stroge odredbe što se tiče odjeće koju su nosile različite klase. Trgovačke zemlje, to jest, zemlje 17. i 18. stoljeća, ograničile su potrošnju iz ekonomskih razloga, prvenstveno s ciljem poticanja domaće industrije i smanjenja uvoza. A ako uzmete u obzir vlastitu poziciju, nećete naći niti jednu ili tek nekolicinu ograničenja u vašoj potrošnju kao rezultat državne akcije (sjećate se dakako vremena prohibicije!), ali ćete vjerojatno naći veća ograničenja u potrošnji kao posljedici običaja, mode, navika, društvenih gledišta i, posljednje, ali ne i manje važno, industrijske proizvodnje.

Vjerojatno bi vam bilo vrlo teško naći, među šest do osam različitih oblika slamnatih šešira koji se mogu naći u gotovo svakom dućanu, onaj koji bi bio posebno lagan i udoban te koji bi imao oblik posebno dizajniran za vas. To se nigdje ne proizvodi i bilo bi vam teško pronaći nekoga tko bi vam napravio slamnati šešir prema vašem vlastitom dizajnu i mjerama. Industrijska proizvodnja šešira, koja se racionalno zasniva na strojnoj proizvodnji šešira, sigurno to neće učiniti. Kad smo već kod šešira, za vas bi bilo nemoguće da hodate okolo po Americi, u okruglom pločastom šeširu, umjesto s uobičajenim oblikom šešira od filca, a bez da vam se ljudi smiju, jer to bi bilo suprotno američkim običajima i navikama. I na kraju činjenica da svaka obitelj mora potrošiti određeni dio svojih prihoda na hranu, iznos koji je obrnuto proporcionalan prihodu, je svakako ograničenje slobode potrošnje koja prilično teško leži pojedincu.

Kao što vidite, potpuna sloboda potrošnje je prilično dvojbeno pitanje. Jednom kada to shvatite, više vam se neće činiti apsurdnim kada ja govorim o vladinoj regulaciji potrošnje. U autoritativnim državama, smjer potrošnje dio je totalitarnog zahtjeva države, koji podređuje pojedinca višim potrebama nacije.

Cilj politike potrošnje u Njemačkoj je povećanje potrošnje, a time i podizanje životnog

standarda cijele nacije, - a osobito onog radničke klase - prilagođavanje potrošnje proizvodnji i regulacija potrošnje uz nacionalsocijalističke granice. Ciljevi regulacije potrošnje dijelom su političke prirode, a dijelom su određeni ekonomskom situacijom.

Mnogo je teže regulirati potrošnju nego regulirati bilo što drugo u gospodarstvu. Jer svaka mjera politike potrošnje utječe na najveću jedinicu, na čitavu populaciju. Uredba koja se odnosi na proizvodnju u industriji željezne rude utječe na samo nekoliko tvrtki. Međutim, apel na potrošača utječe na 19 ili 20 milijuna kućanstava sa 75 milijuna ljudi. Ova činjenica sama stvara posebne metode potrebne za regulaciju potošnje.

Ukazao sam vam na ove metode u pričama o opskrbi kruhom i o proizvodnji tekstila. Ograničenja slične prirode nametnuta su i trgovini, gdje je za svakog kupca dopuštena samo određena količina, kao što je na primjer slučaj s masti u mjesecima kada je postajo njen manjak.

Najvažnije sredstvo u reguliranju potrošnje je promidžba. Naravno, ova metoda ne jamči siguran uspjeh kao pravne mjere. Ali ona ima veliku prednost jer daje potrošaču osjećaj da je učinio nešto svojom slobodnom voljom i da je jedini pritisak koji je vršen na njega onaj koji vrši njegova savjest.

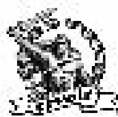
Ishrana

Njemačka je u nesretnom položaju gdje postoji granica do koje namirnice, čija potrošnja raste s povećanjem prihoda, kao što su masti, maslac, jaja, itd, mogu biti proizvedene ili uvezene. Dakle, cilj je bio utjecati na potrošača da koristi što je više moguće one zalihe hrane koje su u izobilju u Njemačkoj, a da koristi u manjoj mjeri one kojih nema tako puno ili one koje se moraju uvoziti. U isto vrijeme, postojala je mogućnost usmjeravanja ishrane u najboljim smjerovima, sa stajališta zdravlja. Primjerice, sve što je moguće učinjeno je kako bi se uvjerilo ljude da za veći dio stanovništva, na primjer one koji se ne bave teškim fizičkim radom, prehrana bogata mastima nije osobito zdrava. Uz iste ideje, veliku uspjeh postignut je u povećanju potrošnje ribe. Danas Njemačka troši 13,4 kg ribe po glavi stanovnika godišnje, u usporedbi s 8,5 kg prije pet godina.

Sažetak svega željenog u području regulacije proizvodnje može se pronaći na popisu hrane koji je načinio Njemački institut za poslovna istraživanja. Institut je klasificirao prehrambene proizvode u tri skupine, one čija bi potrošnja trebala biti povećana, one čija bi potrošnja trebala ostati ista i one čija bi potrošnja trebala biti smanjena.

Namirnice uzete u obzir su slijedeće:

Za povećanje potrošnje	Za održavanje potrošnje	Za smanjenje potrošnje
krumpir	kruh i pecivo	govedina
šećer	brašno	teletina
džem	voće	maslac
obrano mlijeko	leća	mast
sirutka	svinjetina	slanina

ječam	jaja	margarin
zobena kaša	mlijeko	ulja i masti za kuhanje
sago	divljač	heljda
umjetni med	riža	proso
neobrano mlijeko	grašak	uvezeno povrće
sirevi Harz i Limburg	sušeno voće	sir s visokim udjelom masti
povrće uzgojenu u Njemačkoj	perad	
riba	kakao	
ovčetina	grah	
zečetina	med	

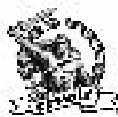
U Njemačkoj nemamo redovitu opskrbu svim namirnicama tijekom cijele godine, kao vi u Americi. Institut je stoga sastavio popis onih namirnica koje se posebno promoviraju u određenim mjesecima. Kao primjer ću navesti dva mjeseca: siječanj: svinjetina, guske, riba, kupus, korjenasto povrće, voće i konzervirano povrće. Rujan: ovčetina, perad, gljive, kiseli krastavci, rajčica, grah, salata, špinat, šljive, kruške i jabuke. Međutim, želio bih naglasiti da nisu jedine namirnice koje se mogu konzumirati, ali će javnost biti educirana kako bi prilagodili svoju prehranu u skladu s većim ili manjim fluktuacijama u opskrbi određenih namirnica. Za javnost u tom smislu nije zadužen Institut za poslovna istraživanja ili izravno vlada, već organizacije poput Reichsnährstand i privatne organizacije.

Druge mjere koje služe istoj svrsi su anti-otpadne kampanje. Svrha ovoga jasno se može vidjeti u samom nazivu.

Ostala područja potrošnje

Problemi regulacije potrošnje na drugim područjima jednako su veliki kao oni u području prehrambenih proizvoda. Dobro je poznato da Njemačka mora uvesti veći dio sirovina koji su potrebni za proizvodnju tekstila, cipela, itd. Kao rezultat značajnog porasta prihoda tijekom proteklih pet godina, zahtjevi za ovim dobrima su znatno porasli. Tu nastaje opasnost da će potrošnja nadmašiti mogućnosti proizvodnje. Budući da je nemoguće prisilno ograničiti potrošača na ovom području, cilj je bio, uglavnom putem promidžbe, usmjeriti potrošnju prema onim putovima koji praktički nisu imali granice na mogućnosti potrošnje. Dakle, potrošnja je usmjerena na takve usluge kao što su putovanja, kazališta, sport, itd. Uvođenje jeftinog popularnog automobila također označava smjer potrošnje na robu koja se može proizvesti u dovoljnoj količini koja zadovoljava potrebe.

Naravno, promidžba sam po sebi nije dovoljna. Jer upravo na tim područjima potrošnje, gdje se potrošač osjeća slobodnim, je najteže navući ga da potroši svoj novac za stvari za koje se želi da ih on kupi. Dakle, promidžba je bila učinkovito podržana snižavanjem cijena svih vrsta. Ovdje je, također, jeftini popularni automobil najbolji primjer. To će koštati oko 1000 RM, a biti će mnogo jeftiniji od bilo kojeg drugog automobila. Štoviše, jeftini popularni radio set promovirao kupnju na ovom području. To se neprestano poboljšava

i smanjuje se cijena. Reichsbahn, njemačke državne željeznice, uspostavile su smanjene cijene za izlete na sve velike izložbe, poput izložbi automobila, radio izložbi, sportske susrete, itd., tako da više ljudi može iskoristiti te prigode.

Organizirana potrošnja

Posebno područje u regulaciji potrošnje je organizacija potrošnje koja se provodi od strane velikih političkih jedinica, posebno Njemačke radničke fronte. Ovdje politički i društveni ciljevi odgovaraju gospodarskim ciljevima. Sve je učinjeno kako bi se utjecalo na radnika da potroši što je više moguće svojih prihoda na takve stvari koje bi značile znatan porast njegovog životnog standarda, a što je manje moguće za takve stvari koje bi predstavljale teret za njemački devizni saldo. Kroz organizaciju je moguće utjecati na smanjenje cijena, a ta smanjena cijena omogućiti će radniku da radi one stvari koje su si nekad samo bolje situirane klase mogle priuštiti.

Glavni čimbenik u području organizirane potrošnje je organizacija Kraft durch Freude „Snaga kroz radost." Slijedeće brojke i primjeri pokazuju što je učinjeno. Do 1937., 9 milijuna njemačkih državljana otišli su na putovanja i pješačke izlete. Slijedeće je nasumično odabrano s popisa od 350 putovanja iz Berlina koji su bili raspoređeni za razdoblje od svibnja do rujna 1938.; -

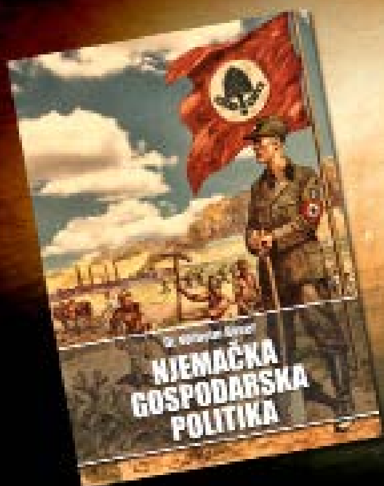
Dvotjedni put u Gornju Bavarsku košta 60-50 RM, dok osmodnevni boravak na Baltiku košta samo 31 RM, a 16-dnevni put u Brzu Prusku samo 41 RM. Ovi troškovi uključuju sve: troškove puta željeznicom, sobu i pansion, izlete, itd. U posljednjoj kazališnoj sezoni, 1937./1938., „Snaga kroz radost" organizirala je 7000 kazališnih izvedbi. Samo za radnike na autocestama organizirano je 7000 koncerata i zabava. Posljednje četiri godine 34 milijuna ljudi sudjelovalo je u kulturnim i zabavnim događanjima koje je organizirala organizacija „Feierabend," što bi se moglo prevesti kao „Vrijeme zatvaranja." Sedam milijuna sudjelovalo je u sportskim priredbama, gimnastici, igrama, itd. Na otoku Rügenu gradi se veliko ljetovalište, koje će 20 000 ljudi ponuditi priliku za rekreaciju i odmor.

Oceanska putovanja njemačkih radnika u Portugal, Madeiru, Norvešku i Italiju. Do kraja 1937., preko 180 000 ljudi je bilo na tim izletima. Nedavno je Njemački radnički front uveo vlastite brodove, Wilhelm Gustloff i Robert Ley, koji su posebno izgrađeni i opremljeni za takva oceanska putovanja. Udobnost i životni uvjeti na takvom brodu malo tek se malo razlikuju od onih velikih prekooceanskih brodova. Baš kao i na velikim luksuznim brodovima, tako i na Wilhelmu Gustloffu i Robertu Leyu, možete se kupati u slatkoj vodi, uživati u toploj i hladnoj vodi u svojoj kabini, piti ledenu vodu, plivati u velikom bazenu, igrati se u prostorijama za sport, uživati u igrama na palubi i plesati uvečer ili pohoditi neke zabave. Izleti na tlu koji se organiziraju ne razlikuju se od onih koje organizira sjevernonjemački Lloyd ili Hamburg-America Line. Ipak, cijela tri tjedna koštaju samo 158,37 RM, uključujući i putovanje željeznicom od Berlina do Genove i putovanje željeznicom od Hamburga do Berlina. Uobičajeno je pravilo da je dopušteno koristiti ova putovanja samo onim radnicima čiji prihodi nisu veći od 300 RM mjesečno; većina sudionika, doista, zarađuje manje od 200 RM mjesečno.

Sve ove mogućnosti organizirane potrošnje, koja svake godine uključuje sve više ljudi,

dovodi do činjenice da životni standard u Njemačkoj ne može biti postignut uobičajenim metodama, a također vodi, rekao bih zaključno, do činjenice da se životni standard u Njemačkoj ne može usporediti statistički s onim u drugim zemljama. Stoga, kada čitate bilo kakve statistike o životnom standardu u Njemačkoj, i sami ćete steći dojam da, nakon slušanja o svim ovim izletima, itd., ove brojke ne daju pravu sliku, budući da je životni standard u Njemačkoj pod utjecajem brojnih stvari koje se ne mogu pokazati u statistikama.

Prijevod: Legionar

W

SFFANTAZIJE

PA MI RADIMO BAREM NEŠTO. PIŠEMO, IMAMO SEKCIJU NA FORUMU KOJI JE PREPOZNATLJIV U WN SVIJETU.

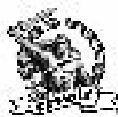
NISI NACI-RASISTIČKI FAŠIST? PRIČEKAJ JOŠ MALO

Ako je netko želio biti „nacist," odnosno aktivno sudjelovati u stvarnom nacionalsocijalističkom pokretu, 1939. je postojala vrlo jasna i točna filozofija kojoj se mogao pridružiti. U modernom svijetu, netko samo mora pomisliti kako se ne slaže s politikom masovne imigracije ili pak sa službenom pričom o Holokau$tu, da bi ga se prozvalo svim mogućim imenima, a posebno „fašistom," „rasistom" ili „nacistom."

Većina ljudi danas se smatra liberalnima i otvorenog svjetonazora i ne misle da bi ih netko mogao smatrati „nacistima," „fašistima" ili „rasistima." Međutim, zamislite na trenutak one koji su se tijekom Drugog svjetskog rata borili na strani Saveznika. Oni su vjerovali kako se bore za slobodu svojih domovina i većinom nisu stajali ni uz kakvu ideologiju – bili su većinom obični slobodoumni ljudi. Ipak, oni su homoseksualnost smatrali pogrešnom, čudnom, izopačenom, jer tako su odgojeni. Oni su znali da je brak zajednica između muškarca i žene. Brak nije bio nikakva zajednica između dva muškarca ili dvije žene. U ta drugačija vremena, homoseksualnost ne samo da je bila zakonom zabranjena, već je bila smatrana onim što zapravo i jest – mentalnom bolešću. Ti borci savezničke strane, ne samo da nisu vjerovali u brak među homoseksualcima i sličnim degenericima, ta ideja im je bila posve apsurdna, a kamoli još i ideja da homoseksualci posvajaju djecu. Za njih bi to sasvim sigurno djelovalo kao blasfemija. Homoseksualnost je bila zločin, protiv prirode i društva. Nitko ne bi dopustio ove ilegalne perverzije, a uz to još i posvajanje djece drugih ljudi, što bi bilo potpuno ludilo.

Međutim, ljudi koji se danas ne slažu s takvim mentalnim bolestima i njihovom javnom i otvorenom promocijom, prozvani su opakim „fašistima." Da, isti ti ljudi, koji su se borili protiv fašizma i nacionalsocijalizma, postali su i sami „nacisti" i „fašisti" za mlade i glupe ljude današnjice, koji se nikad u životu nisu morali boriti ni za što.

No, što se dogodilo? Drugi svjetski rat nije bio borba između „oslobodilačkih fašista" i „okupatorskih fašista," zar ne? Uvjerenja tih ljudi tada ih nisu karakterizirala kao „fašiste." To su tek obični ljudi koji svoja uvjerenja nisu podredili mišljenju većine, a zašto i bi?

Zašto bi ljudi koji misle svojom glavom, a ne slijede popularno mišljenje, bili prozivani opakim „fašistima?“

Pa, dva su uobičajena argumenta modernih marksističkih idiota: Morate se složiti s nama jer svi drugi se slažu s tim i morate se složiti jer živimo u vremenu… kojegod vrijeme bilo.

Da, živimo u 21. stoljeću, ako to niste znali i danas je priča drugačija, premda je krajnje komično koristiti ovakav argument. Ono što radikalni liberali, marksisti i ino smeće naziva „javnim mišljenjem“ zapravo je mišljenje glupe i lako manipulirajuće rulje koja radi najviše buke.

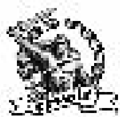
Što je najbolje, čak i ako svoje stavove podredite utjecaju popularne misli i promijenite ih kako bi se uskladile s „vrijednostima“ današnjice, to još uvijek ne jamči da ćete biti imuni od prozivanja i progona.

Zanimljiva je priča o homoseksualnosti iz Velike Britanije. Sve do 1960-ih homoseksualnost je u Ujedinjenom Kraljevstvu bila ilegalna. Kampanju za dekriminalizaciju ove mentalne bolesti najviše je gurao zastupnik Laburista i, neizostavno, židovski milijunaš Leo Abse. Zanimljivo je da iza svih oblika i korijena samog kulturološkog marksizma i degeneracije naše kulture i tradicija uvijek možete naći Židova. Abseovo brbljanje tih 1960-ih na kraju se isplatilo, tako da je homoseksualnost legalizirana 1967. Zakonom o seksualnim prijestupima. Konzervativci su se, dakako, bezuspješno borili protiv toga, a ponajviše ih je brinula činjenica da će se homoseksualnost raširiti u javnosti, kao i to da će homoseksualci dobiti sve veća prava. Lord Arran, koji je podržao ovaj zakon u Domu lordova, tom prigodom je rekao:

„Molio bih one [homoseksualce], da pokažu svoju zahvalnost tako da se ponašaju dostojanstveno i pristojno … bilo koji oblik nametljivog ponašanja sada ili u budućnosti ili bilo kakvo neobuzdano ponašanje bilo bi krajnje neukusno… [I] učinilo bi da sponzori ovog zakona požale što su to učinili.“

Radikalni liberali pokušali su ublažiti strahove konzervativaca tražeći od mentalno poremećenih osoba da velikodušno prihvate svoju slobodu masturbiranja tuđim rektumima i da se suzdrže od razmetljivog ponašanja te javnog iskazivanja ponosa svojom bolešću, ukoliko zakon bude prihvaćen. Većina zemalja Europe, ako ne i sve, otvoreno su ozakonile homoseksualne veze kao „seksualnu slobodu,“ ali ako pogledate bilo koju paradu, imate što za vidjeti. Zapravo, već same ove parade su suprotne svemu što bi se moglo nazvati dostojanstvom. Ozakonjenost ove mentalne bolesti samo je dodatno ohrabrilo ove degenerike da sada traže doslovce sve i svašta.

Tako ova homoseksualna mafija nije bila zadovoljna samo slobodom da budu jednostavno ono što eto, nesrećom ili vlastitim izborom jesu. Oni su od svega napravili pravi biznis posvećen isključivo njima samima. Javna mjesta i parkovi izloženi su pravom teroru bolesnih i opscenih parada. Barovi, shopovi, časopisi, web-stranice i štošta drugo, financira se danas iz džepa običnog puka, koji za razliku od ovih izgubljenih duša, nešto konkretno rade. Štoviše, uslijed eskalacije ove bolesti, proširile su se i brojne fizičke bolesti, među kojima je najpoznatiji AIDS, a za liječenje ove bolesti, odnosno ublažavanje njenih simptoma, koriste se skupi lijekovi koji doprinose drugoj industriji bolesti, onoj farmaceutskoj.

Unatrag koje desetljeće, a posljednje vrijeme i kod nas, mogao se vidjeti žestoki pritisak na vlasti da se ozakoni i brak među degenericima. Naravno, njihov argument za vjenčanje bio je „znaš li ti čovječe u kojem dobu živimo?" I tako su se oni, koji su se usprotivili braku među homoseksualcima i njihovom posvajanju djece, našli na meti uvreda i prozivki, neovisno o tome što možda odobravaju homoseksualnost kao neki oblik slobodnog izbora. Tko misli tako, taj je „naci-fašist!"

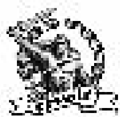
Kroz proteklih par desetljeća tako je nastao potpuni kaos u kojem su uništeni temelji civilizacije, a prije svega obitelj i obiteljske vrijednosti. Sve to s ciljem komfora manjinskih fetišista koji naše, ali i svoje, djedove i bake smatraju kriminalcima, „naci-fašistima," iako su se neki od njih možda i borili na strani Saveznika.

Danas smo u dobu kada se u vrtićima našu djecu otvoreno uči kako su homoseksualnost i svi drugi oblici mentalnih boleština sasvim normalna i čak poželjna pojava, jer to je „različitost" koju trebamo cijeniti. Normalne osobe, bez ikakvih ideoloških stavova, ovo će smatrati bizarnim, ali „hej čovječe, mi živimo u 2015., a ti si fašist ako tako misliš."

U godinama koje slijede, a već i danas, postoje oni koji se zalažu za legalizaciju pedofilije ili zoofilije. Ako se netko tome suprotstavlja, taj je „fašist," jer opet smo u 20… nema veze kojoj godini. Neki će možda ideju o promoviranju legalizacije pedofilije smatrati bolesnom i besmislenom, ali to je istovjetno onome kad su 1950-ih, ili kasnije u nas, konzervativci mislili da je homoseksualnost nemoguće de-kriminalizirati.

Potpuno ista stvar je s ne-bjelačkom imigracijom, bolje rečeno invazijom. Marksisti, liberali i etno-mazohisti, trude se svim silama izokrenuti

stvarnost te na sve strane promiču masovnu imigraciju diljem Europe. U nas se tako mogu čuti ili pročitati „mitovi o azilantima,“ koji su vješto napisani prema trenutnoj slici u Hrvatskoj, u kojoj upravo imigranti još nisu u tolikom broju, da bi stvorili atmosferu kakva vlada u drugim zemljama Europe. Ti „mitovi“ tobože bi trebali ukazati na nepotreban strah i predrasude prema onome što se u Europi zapravo pokazalo istinitim i katastrofalnim za Europljane. Ukoliko normalan i običan čovjek shvati da je ovo pogubno za njega i iskaže svoj revolt prema tome, isti čas dobiva etiketu „rasista,“ neovisno o tome kakvih je ideala i neovisno o tome što je njegov stav utemeljen na praktičnim primjerima drugih zemalja.

Od završetka Dugog svjetskog rata na ovamo, radikalni liberali, marksisti i etno-mazohisti neprekidno čitavo naše društvo vode prema propasti, sa sve većim zahtjevima i devijantnim ponašanjem, a normalnog čovjeka nagrađuju samo većim dugovanjima i sve većim stresom, bijesom.

Usprkos tome, što će se neki sasvim obični ljudi odbiti složiti s ovim idealima društvenih isprdaka, oni će biti proglašeni „naci-rasističkim-fašistima.“ Vjerojatno se tako može nazvati svatko tko je rođen prije, recimo, 2000.

Autor: Gammadion

STARI BROJEVI REVOLTA

KAKO MOŽEŠ POMOĆI KAO POJEDINAC?

PREDBILJEŽI SVOJE POZNANIKE UPISOM NJIHOVE E-MAIL ADRESE NA NAŠOJ STRANICI, KLIKOM NA "PREDBILJEŽBE ZA REVOLT"

očuvajmo naše naslijede

